

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Confessionale, || In Qvo || Vniversa || Materia De ||
Confessione Pec-||catorvm Apvd Catholicos || vsitata per
Quæstiones explicatur**

Eisengrein, Martin

Ingolstadii, 1577

VD16 E 795

VI. Quamna[m] Confessio peccatorum hominibus (paucis omnia
complectendo) adferat vtilitatem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30362

Cap. V. De Effectibus & utilitate

QUARTO, quia aliàs frustra esset Cōfessio in generali: Accusō me de aliis, quorum memoriam non habeo. Cuius contrariū habet communis vsus piorum hominū.

Quaestio Quānam Confessio peccatorum (paucis omnia complectendo) hominibus adfert utilitatem?
VI.

Responso. Tanta est Confessionis peccatorum utilitas, ut sine ullis testimoniis, possit quivis homo sapiens facillè intelligere, eam fuisse consilio, numine, benignitate Spiritus sancti institutam.

PRIMUM enim, quantum ad salutem cuiuslibet valeat sui ipsius cognitio, verbis exponi commodè non potest: Ut enim sui ignoratio animum excæcat erroribus, & superbum & insolentem efficit; ita humanae imbecillitatis, & miseriae recordatio ad sapientiae disciplinam mortales instituit.

DEINDE cum nemo possit, nisi per animi submissionem, Christi gratiam consequi; nihil est maiore cura, studio, sollicitudine curandū illis, qui Christi gratiam expetunt, quàm humilitatis istius, in qua est positum pietatis Christianae fundamentū, acerrimum studium, & acris in ea comparanda contentio. Hanc autem humilitatem excitat flagitiorum deformitas, oculis mentis & aspectui proposita, pudor ipsius turpitudinis

pitudinis admissæ, periculū, in quod effrenata mente ruebamus, animaduersum.

Ad hæc omnia in Confessione scelerum, atque flagitiorum continentur: Ea namque subministrat pœnitenti sui ipsius cognitionem, humilitatis & modestiæ disciplinam, dedecoris admissi verecundiam, impendentis periculi metum. Per hanc Confessionem incentes eriguntur; torpentes stimulantur; elati deiiciuntur; imperiti consiliis salutariibus admonentur. Hoc quidē planè constat, cum tempus appropinquat, quo hæc Confessio celebranda est, homines multò modestiores & continentiores effici.

Deinde quod frenum, ad sedandam, & comprimendam hominum potētum arrogantiam, & coërcendam temeritatē, & confidentiam, fortius iniici potest? Videmus enim Principes summos ad Sacerdotū pedes abiectos, eorum reprehensione perterriti, legibus coërceri, monitis erudiri, imperiis à libidine ad officium reuocari.

Hoc Sacramentum pudorem excitat, lachrymas elicit, adulteriis finem imponit, auersam pecuniam restituit, odium extinguit, pacem conciliat, furorem reprimat, vitam, & mores animi componit, & facit vt pœnitenti claudantur mortis, & inferni portæ; recuperetur gratia, & Sanctorum communio; serena ei fiat mens, & hilaris conscientia; animæ sanitas recipiatur,

piatur,

Cap. V. De Effectibus & utilitate

piatur, & accepto à Sacerdote salutari consilio, ad ea poenitentiae satisfactionis opera peragenda se accingat, quae illum ab aeterna liberent damnatione, & in coelestem patriam aeterna cum felicitate recipiant.

Quaestio VII. Valétne Absolutio Sacramentalis Sacerdotis ad remissionem peccatorum, ita ut sit actus verè, & realiter iudicialis, verè, & realiter etiam praestans realem Absolutionem, vel ut declaret duntaxat, poenitentem iam absolutum?

Respōsio. Absolutionem Sacramentalem esse proprii nominis actum iudicum, id efficientem in poenitente, quod verba designant; nisi aliunde impediatur certissima fide credendum est. Cuius rei locupletissimum extat testimonium in Concilio Tridentino, in Sessio. 14. cap. 9. haec verba: Si quis dixerit Absolutionem Sacramentalem Sacerdotis non esse actum iudiciale; sed nudum ministerium pronuntiandi, & declarandi, remissa esse peccata confitenti, modò tamen credat se esse absolutum, aut Sacerdos non serio, sed ioco absoluat, Anathema sit. Vnde colligitur in Absolutione poenitenti non solum remitti partem poenae debitae pro peccatis, & iam iustificatis augeri gratiam; sed & nonnunquam primam